Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Eylül 2019
Sayı: 255

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Memur zammı;
ücretleri düşürme siyasetinin bir adımı

3 milyon 200 bin memur ile 2 milyonu aşkın memur emeklisinin gelecek iki yılın toplusözleşmesi için buluşan bakan ile sendika bürokratları, kamu işçileri sözleşmesinde rezil olduklarından gösteri yapamadı; güya anlaşma sağlanamayıp karar YHK'na (Yüksek Hakem Kurulu) kaldı. YHK, ilk kez çalışanlar lehine hiç iyileşme yapmayıp hükümetin zam teklifini onamakla kalmadı bu yıl memurları temsil eden Memur-Sen'e göre; "zam teklifini bırakın yükseltmeyi, bazı maddelerde hak kaybına bile neden oldu."

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Memur maaşı ve emekli aylığına Ocak ve Temmuz 2020'de %4'er, Ocak ve Temmuz 2021'de ise %3'er zam yapılacak. Eşi çalışmayan memura yapılan aile yardımı 20 lira artacak. Ocak 2020'de, aile yardımı dahil 3 bin 707 lira olan en düşük memur maaşı 3 bin 875 liraya, ortalama memur maaşı 4 bin 483 liradan 4 bin 669 liraya yükselecek. En düşük memur emekli aylığı Ocak 2020'de 2 bin 523 liradan 2 bin 623 liraya çıkacak.

Daha önceleri, zamda enflasyon hedefi ölçü alınırdı; bu sefer hiç sözü edilmedi. Enflasyon %15'in üzerindeyken, zammın %8 olarak belirlenmesi, milyonlarca çalışanın ve emeklinin, hükümetin bilinçli tercihiyle yoksulluğa mahkûm edilmesi demek.

Sendika bürokratları ve başka bazı çevreler, YHK'yı suçladı. Hatta bazı üyelere sağlanan kıyaklar gündeme getirildi. YHK'daki 11 üyenin 7'sini cumhurbaşkanı atıyor. Bu üyeler, ekonominin, hükümetin, kısaca her şeyin başındaki Erdoğan'dan talimat alıyor.

Memur sendikaları kanunu AKP hükümetleri döneminde çıktı. Bu kanuna göre memurun göstermelik bir sendika hakkı var ama hak almak için en etkili silah olan grev yapma hakkı yok. Kamu çalışanlarının ne gerçek bir pazarlık hakkı var ne de itiraz hakları var. Sendika kanunu ve sendikalar, sadece kamu emekçilerini denetim altında tutma işini görüyor. Tıpkı göstermelik sözleşme döneminde olduğu gibi düşük ücretin gerçek sorumluları gözden ırak tutmaya çalışıyorlar.

Özellikle kamudan gelen zamların birbiri ardına yağdığı bir dönemde işçi ve memur sözleşmesi ile milyonlarca çalışanın yaşam düzeyi geriletildi. Örneğin son bir yılda tüm dünyada doğalgaz fiyatı yarı yarıya düşerken sadece Türkiye'de yarı yarıya artması, bilerek ve isteyerek ücretlilerin cebinden daha fazla para almak amacıyla yapılıyor. Bu durum aynı zamanda tüm patronlara verilen bir mesaj ve daha da önemlisi güçlü bir destek. Artık patronlar rahatça "devletten zengin değiliz" bahanesiyle ücret zammını düşük tutacak, erteleyecek hatta vermeyecek.

İşçi, memur ve emekliye, bir yandan asgari ücret düzenlemesiyle; bir yandan SGK'nın aylık bağlanma düzenlemesiyle; bir yandan toplusözleşmelerle bilerek ve isteyerek daha geri koşullar, yoksullaşma dayatılıyor. Geçen yıllarda sözleşme dönemi olmadığı ve seçim olduğu için irili ufaklı tüm patronlara paket paket karşılıksız yardımlar yapıldı. Bu yıl çalışanlara sıra gelince birden musluklar kesildi. Her zaman bol keseden konuşan Erdoğan da damadı da, toplu sözleşmeler için tek söz etmedi.

Ekonomi gittikçe daha fazla krize gömülüyor. Ancak krizden en çok etkilenen en düşük ücret alan işçi, memur ve emekliler. Tüm emekçiler, ürettikleri, çalıştıkları halde yoksul durumuna düşüyor. Geçinemediği için iki işte çalışan sayısı arttı. Emekli olup çalışan sayısı arttı. Bir evde herkes çalıştığı halde geçinmek yine de zorlaştı. Tüm bunlara, uyguladıkları ekonomik politikalar nedeniyle sebep olanlar, her şeyi çok iyi biliyor. Ancak sadece patronlara yardım etmeyi seçiyorlar. Milyonlar umurlarında değil.

Emekçiler, kendilerini düşünmeyen patronlara, siyasetçilere, kurul üyelerine, sendika bürokratlarına, kısaca tüm düzene karşı mücadele etmeli. İnsanca yaşam için başka bir seçenek yok.
(03.09.2019)

Kayyum atamaları AKP'nin düşmanlaştırma siyasetinin bir uzantısı

Diyarbakır, Mardin ve Van illerinin HDP'li büyükşehir belediye başkanları görevden alınarak yerlerine kayyum atandı. Bazı belediye meclisi üyeleri bile görevden uzaklaştırıldı, bazılarının yerine de kayyum atandı. Bu üç ilde seçim öncesinde de kayyum vardı. HDP'li başkanlar, göreve geldiklerinde kayyumların yaptığı yolsuzlukları, hırsızlıkları, adam kayırmaları, aşırı masraflı ihaleleri ve usulsüzlükleri teşhir etmişti. Ancak kayyum atanmasının temel nedeni, AKP'li yöneticilerin yaptıklarının ortaya çıkması değil.

Her yerde musluğu kesilen yandaş patronlar, müdürler var. Bunun gibi sorunlar, el değiştiren tüm belediyelerde açıklandı. İstanbul, Ankara gibi büyükşehirlerde ortaya dökülenler inanılır gibi değil. Küçük ilçelerde bile lahmacun, çerez masrafları dudak uçuklatıyor. Dinci ve yandaş tarikatlara, derneklere ödenenler, şehirlerde yaşayanların neden belediye hizmetlerinin bu kadar yetersiz ve pahalı olduğunu artık daha iyi anlamalarını sağlıyor.

Belediye hizmetlerinden oy toplayarak güçlenen AKP'ye oy veren seçmenler; "yiyorlar ama hizmet de yapıyorlar" gerekçesini ileri sürerdi. Bu sözden bugüne sadece "yiyorlar" kısmı kaldı.

Van kayyum sekreterinin "653 kişiyi işten attım, çok da keyif aldım" açıklaması hükümetin kayyum kararının bir yönünü gösteriyor. Esas olarak tabandan gelen yani AKP'nin Kürt illerindeki oy deposundan gelen tepki, partiyi zorluyor. Yeni iş olanakları yaratamadığı için elindekileri tutmaya çalışıyor.

Belediyeler, çıkar deposu olarak kullanılıyor. Mardin kayyumunun, yasalara aykırı şekilde belediye bütçesinden, bakanlara 16 bin liralık hediye dağıtması, AKP çevresinin belediyeleri nasıl gördüğü ve kullandığını gösteren bir örnek.

Kayyum kararı HDP tarafından protesto ediliyor. Protestolar; polisin yoğun baskısı ve valiliklerin yasaklama kararına karşın sürüyor. Sadece bir günde, daha protesto yapılmadan 418 kişinin PKK'lı oldukları gerekçesiyle gözaltına alınması, baskıyı anlamaya yeter.

HDP'li başkanların görevden uzaklaştırılmasında belediye olanaklarının peşkeş çekilmesinin beraberinde siyasi bir amaç var. Erdoğan, HDP'yi suç örgütü gibi sunuyor. Geçmişte olduğu gibi HDP ile PKK arasında ayrım yapmayıp, geniş kitlelerin gözünde "terörist" oldukları fikrini yerleştirmeye çalışıyor. Bu doğrultuda HDP'nin görünürlüğünü, etkisini kırmaya çalışıyor.

Bu siyasetin bir uzantısı da, HDP ile CHP'yi işbirliği içinde göstererek, CHP'yi de sürekli yıpratmaya ve zayıflatmaya çalışıyor. Nitekim CHP yöneticileri, hem bu olumsuz görüntüyü silmek için hem de olası bir erken seçim için çok gönülü olmalasalar da siyaseten HDP'ye destek vermek zorunda kaldılar.

Bir yandan da CHP'li İstanbul ve Ankara büyükşehir belediyelerine kayyum atanması gündemde tutularak, bu illerin başkanlarının etkinliği ve faaliyetleri sınırlandırılıyor.

AKP'nin ve Erdoğan'ın izlediği siyasi çizgi, Kürt düşmanlığı ve Türk milliyetçiliği çizgisi; yani iktidara gelirken karşı çıktıkları ne varsa bugün iktidarda kalmak için savunuyorlar.

Siyasetçiler bunu koltuklarını, ayrıcalıklarını, çıkarlarını savundukları patronlar düzenini sürdürmek için siyaseten yapıyor ancak onların tekrarladıklarını doğru zanneden insanlar var. Böylece her yerde devlet düşmanı, terörist, vatan haini gördüğünü zanneden, kendinden farklı milliyeti, mezhebi, siyasi görüşü olanlara karşı çıkanların sayısı artıyor.

"Ülkenin menfaati" lafının ardına saklanarak toplumda düşmanlık yaratarak derin uçurumlar açan siyasetçilere zerre kadar güvenmemek gerekiyor. (02.09.19)

Metal işkolunda toplusözleşme başlıyor

MESS ile Türk-Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş arasında 150 bin civarındaki metal işçisini doğrudan ilgilendiren toplu sözleşme başlayacak.

Geçen toplu sözleşmeden bu yana, metal işçisinin belirttiği gibi ücretler eridi, vergiler arttı, hak gaspı ve sömürü katmerlendi. Yaşamak artık daha pahalı, ağır çalışma koşulları içerisinde güvencesiz-esnek çalışma yaygınlaştı.

Şu açıkça görülüyor; özellikle memura verilen çok düşük ücret zammından sonra, sendikaların işçi ve memurları satmasından sonra, MESS diğer geçmiş toplu sözleşmelerden daha güçlü şekilde işçilerin haklarını gasp etmeye çalışacak.

İşte böyle bir ortam nedeniyle metal işçileri önceden ciddi bir şekilde hazırlanmalıydı. Onları temsil ettiklerini söyleyen sendika yöneticileri bu doğrultuda gerekeni yapmalıydı. Ancak maalesef yapmadılar. Hatta taslak hazırlama aşamasında bile işçiler, devre dışı bırakıldı.

Hatırlanacağı gibi 2015'te, başta Renault fabrikası işçileri olmak üzere, metal fabrikalarında işçiler tabanda komiteler oluşturarak, zor şartlara ve baskılara rağmen üretimden gelen güçlerini kullanarak harekete geçtiler; sendika yönetimleri de onların peşinden gitmek zorunda kaldı. Mücadeledeki on binlerce işçinin ruh halini anlatan sloganlardan biri: “Bugün direnmezsen, yarın dilenirsin” idi.

Geçen, 2017 yılı toplu sözleşmeleri çok zor şartlarda geçti. Hatta MESS, OHAL’i fırsat olarak kullanmaya çalıştı. Tüm bunlara rağmen metal işçilerinin kararlı tutumu hem sendika yöneticilerini hem de MESS’i hizaya getirtti. Öyle ki MESS, 2 yıl olan toplu sözleşme süresini isteği gibi 3 yıla çıkaramadı. Enflasyon o dönem %14 civarında olmasına rağmen, %10’dan fazla zam yapamam demesine rağmen, ücretlere %24.6 zam yapmak zorunda kaldı.

Son iki metal toplu sözleşmesinin gösterdiği gibi işçiler üretimden gelen güçlerini kullanırlarsa istediklerini elde edebilirler. Hem MESS’e hem de sendika bürokrasisine geri adım attırabilir. Evet, çok doğru “Hak verilmez, alınır!” (04.09.19)

Not: 2015 Renault metal mücadelesi broşürü SM sitesinde bulmak mümkündür.

SGK rakamlarındaki gerçekler

SGK rakamlarına göre sigortası olmayan insan sayısı 9 milyona dayandı. Bu insanların bir kısmı son aylarda işten çıkarıldıkları için SGK'sız kaldı. Böylece bakmakla yükümlü oldukları çocuklar, eşleri veya ebeveynleri de aynı duruma düştü.

İşsiz sayısı, sigorta dışında kalan sayısı sürekli ve düzenli olarak tırmanıyor. Buna rağmen sigortalıların sağlık hizmetlerinden yararlanırken ceplerinden verdiği katkı miktarı arttı, kapsam dışına çıkarılan ilaç ve tedavi sayısı da arttırılıyor. Öte yandan emekli aylığı bağlanma oranı düşmesi nedeniyle aylıklar geçim düzeyinin, yaşlılara gereken miktarın çok altına düştü. İşsizliğin tırmanışı, sadece işçi sınıfını değil, toplumun tüm kesimlerini olumsuz etkiliyor. Belediye seçimi öncesinde “2.5 milyon kişi işe yerleşecek” diye bol keseden konuşan damat bakan, arık ortada görünmüyor.

Muhalif partiler, damadın görevden alınmasını istedi, hatta iktidar çevrelerinden de bunu söyleyenler oldu. Oysa Erdoğan onu değil, bir bürokratı görevden aldı böylece damadın, bir numaralı emir kulu olduğu, yukarıdan verilen her emri yerine getirmekten başka yaptığı bir şey olmadığı için yerinde durduğu görüldü.

Aile, Sosyal Politikalar ve Çalışma Bakanı; eskiden üç bakanlığı yaptığını tek başına yürüten bakan, çok yetenekli gibi görünüyor. Ancak Türk-İş'le toplu sözleşme gösterisini tam yürütemedi. Mikrofonlara pot kıran Türk-İş başkanının “şunu da sen söyle” emrini tıpış tıpış yerine getirerek, durumunu gösterdi. Kimse onu takmıyor, sendikacılar,”yetkili biri gelsin” deyip doğrudan Erdoğan'la görüşüyor. Zaten fazla umurunda değil, önüne verilen kağıtta yazılı olanları zar zor okuyor.

İşte 9 milyon sigortasız, çoğu işsiz, bir kısmı hasta yani zor durumdaki insanın sorunun güya çözmesi gerekenler bunlar. Uzun söze gerek yok, burdan bir şey çıkmayacağı kesin. (04.09.19)

Suriye gündemden düşmüyor ama Suriye halkı için çözüm görünmüyor

Son aylarda Suriye'deki durum yoğun gündemde olmasına rağmen esas sorun açıklanmadığı gibi ABD ve Rusya kadar AKP iktidarı da, çıkarları açısından bir sürü hikaye anlatıyor. Kuzey Suriye ile İdlib sorunu nereden kaynaklanıyor, Suriye halkının çıkarları nasıl korunacak, hala net açıklanmayan ve çözümü için adım atılmayan sorunlar.

Hatırlatma

Suriye sorunu, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını, özellikle enerji konusundaki çıkarlarını korumasıyla oluştu.

O zaman Esad rejimi ile dost olan Erdoğan ve AKP hükümeti; ABD safına geçip köktenci İslamcı çevreleri destekleyerek Esad'ın birkaç ayda yıkılıp, yerine Rusya karşıtı ve ABD taraftarı bir rejimin geçeceği ve Türkiye burjuvazisinin de bundan pay alacağı hesabını yaptı. Hatta dönemin başbakanı Davutoğlu Şam'da "namaz kılacağından" söz etmişti.

Evdeki hesap çarşıya uymadı. Erdoğan ve AKP iktidarı, ABD'nin ile Rusya'nın çıkarı arasında sıkıştı; "iki arada bir derede" kaldı.

ABD emperyalizmi, Suriye'deki kargaşayı fırsat bilerek hem AKP iktidarını hem de PYD ve PKK'yı kullanarak Suriye'nin kuzeyine yerleşti.

ABD'in hakimiyet kurduğu bu bölge enerji kaynakları, ulaşım ve su kaynakları bakımından çok önemli. Üstelik ABD'nin enerji, özellikle bölgedeki doğal gaz kaynaklarına ilişkin Rusya ile ekonomik ve siyasi savaşında çok önemli bir yer tutuyor.

ABD kendi ordusuna ait yüz binlerce askerini bölgeye gönderip askeri hakimiyet kurma olanağına sahip olmadığı için bu işte hem AKP hükümetini hem de Kürt grupları kullanıyor. AKP hükümeti ile PYD ve PKK arasında çıkar çelişkileri olduğu için ABD iki tarafı da idare etmeye çalışıyor.

AKP hükümeti, çıkarlarını savunmak amacıyla Suriye'nin kuzeyinde "güvenli bölge" oluşturulmasını istiyor. ABD kesin bir vaatte bulunmasa bile, "şöyle olur, böyle olur; 10 km, 20 km vb olur" tartışmalarıyla AKP iktidarını idare ediyor. Buna paralel olarak PYD ve PKK'ya bazı hak ve güvenceler verip durumu idare ediyor ve Suriye'deki varlığını sürdürüyor.

Herkes, Suriye'nin "toprak bütünlüğü" hakkına sahip olduğunu söylüyor ama bu gerçekleşirsa Esad rejimi tüm Suriye topraklarını yeniden idaresi altına alacak.

Esad rejiminin temel desteği ve müttefiki Rusya olduğu için bu durumda hem ABD hem de Türkiye, Suriye topraklarından çıkmak zorunda kalacak. Elbette bunu kesinlikle kabul etmek istemiyorlar.

İdlib sorunu

İdlib, başta ABD emperyalizminin, Batılı güçlerin ve Türkiye'nin desteklediği cihatçı güçlerin hakimiyeti altına geçmiş, 3-4 milyonun yaşadığı bir bölge. Esad rejimi Rusya'nın desteğiyle bölgeyi geri almak için aylardan beri savaşıyor.

Cihatçı güçler artık karşı koyabilecek durumda değil ve bu nedenle yüz binlerce insan, bölgeyi terk etmeye başladı. Gidecek başka yerleri olmadığı için Türkiye sınırına yöneliyorlar. Zaten şu anda Türkiye'de 3 milyon civarında Suriyeli göçmen olduğu için yeni göçmenler büyük sorun olacak.

Bu nedenle Erdoğan aniden "dostu" Putin'i görmeye gidip bu soruna çare aradı ve Putin ile şov yaparak "dostluklarını" sergileyip Rusya'ya savaş uçağı alma konusunda "havuç"u uzattı. Elbette bunlar, Erdoğan'ın büyük müttefiki ABD'nin ve başkanı, dostu Trump'ın tepkilerine yol açtı!

Sonuç olarak şunu açıkça söyleyebiliriz: Suriye'de son yıllarda yaşananlar, milyonlarca Suriyelinin evini barkını terk etmek zorunda kalarak içler acısı göçmen durumuna düşmesi, yüz binlercesinin hayatını kaybetmesi ve ülkenin çökmesinin esas sorumlusu, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist ülkeler ve Rusya'dır.

Erdoğan ve AKP hükümeti, suç ortaklığı yapıyor. Esas sorun güvenli bölge değil, Suriye'yi bu hale getiren tüm yabancı güçlerin Suriye halkını rahat bırakmasıdır. (03.09.19)

İstanbul Sözleşmesi karşıtları kadın katillerini cesaretlendiriyor

Kırklareli'nde Emine Bulut'un çocuğunun yanında boğazı kesilmesi ve hastanede "ölmek istemiyorum" feryatlarıyla ölmesi, kadın cinayetlerini bir kez daha gündemin ön sıralarına taşıdı.

Kadın dernekleri, öğrenci gurupları ve bazı siyasi partiler, protesto gösterileri yaptı. AKP yöneticileri bile kınadı; ilk kez AKP sözcüsü, Erdoğan'ın çok üzüldüğünü söyledi. Erdoğan'dan tek söz çıkmadı, böylece "dediğini yapar" kandırmacası tuzla buz olmadı.

Yoksulluk arttıkça tahammülsüzlük, şiddet artıyor. Bir yandan da uyuşturucu kullanan, toplum dışına itilen insan sayısı artıyor. Bu insanların hakimiyet kurabildikleri sadece eşleri, sevgilileri ve çocukları oluyor. Kadınlar, özellikle boşanmak istediklerinde veya boşandıklarında ölümcül şiddete maruz kalıyor.

İşte bu ortamda islamcı çevreler "İstanbul Sözleşmesi"nden çekilmek gerektiğini savunup hükümete baskı yaparak erkek şiddetine destek oluyor.

İslamcılar, kadına yönelik aile içi şiddeti önlemeyi amaçlayan uluslararası İstanbul Sözleşmesi'nin aile birliğini bozduğunu savunuyorlar. Oysa kadın arka palana atılıp aile öne çıkarıldıkça kadına yönelik ölümcül şiddet artıyor. İslamcılar, aile birliği bahanesiyle kadını feda ediyor.

Kadın hakları alanında çalışan hukukçular, onları yalanlıyor. Tam aksine İstanbul Sözleşmesi'nin tam olarak uygulanmadığını belirtip kadın cinayetlerini durdurmak için sözleşmenin uygulanmasını talep ediyorlar. Bir örnek fikir verebilir: Türkiye'de bu alanda görevli her bir polise aynı zamanda koruması için 8 kadın düşüyor ve bu da fiilen olanaksız.

Emine'yi eski kocası, herkesin gözü önünde öldürdü; kimse onu korumak için yardım etmedi sadece bir genç cep telefonuna kaydetmekle yetindi.

Ancak birçok yerde kadınlar kendi aralarında dayanışarak, bulundukları yerde olduğunda yardımlaşarak, şiddet gösteren erkekleri durduruyor. Kadına yönelen ölümcül şiddeti yine kadınlar örgütlenerek durduracak. (04.09.19)

Eğitimde söylenen ayrı olan ayrı

Eğitim dönemi her zamanki gibi sorunlarla başlıyor. Kayıt sistemi bu yıl yeniden değiştirildi, bazı okullar yine imam hatipe dönüştürüldü, bazısı deprem riski bahanesiyle kapatıldı, öğretmen eksiği, kalabalık sınıflar her zamanki gibi sürüyor.

Eğitim masrafı çocuklu ailelerin önemli yüklerinden. İstanbul ve Ankara'da servis ücreti %13 arttı, İzmir'de %15 zam istendi. İstanbul'da en yakın mesafe 243, en uzak mesafe 583 lira; asgari ücret 2.200 lira. Masraflar bununla sınırlı değil, diğer ağır yükler, zorunlu kiyafet ücretleri, öğrenci harçlığı ve artan kırtasiye masrafları.

Milli eğitimin temel hedefi olan tekli eğitim, en yakın okulda eğitim, gerçekleşmekten hala çok uzak.

Aileler, çocuklarının iyi bir yaşamı olması için yönlendirmelere uyarak, çaba gösteriyor. Ancak yönlendirme, siyasi iktidarın kısa vadeli çıkarlarına göre yapıldığından çoğu zaman aileleri ve öğrenciyi zorluyor.

Bugün imam hatip okulları her zamankinden fazla destekleniyor, dini tarikat ve derneklerin öğrenci yurtları daha fazla teşvik ediliyor. Eğitim paralı olmasının yanı sıra dinileştirildi. Bunun sonucunda öğrenciler, dini önyargı ve bağnazlık nedeniyle doğayı anlamakta, bilimsel olanı kavramakta, sosyal yaşama uymakta zorlanıyor.

Öte yandan eğitimli işsiz sayısı gittikçe tırmanıyor. Sonuçta ailelerin çabası çoğu zaman olumlu sonuca ulaşmıyor. Bu durum hem eğitimi değersizleştiriyor hem de eğitim emekçilerini.

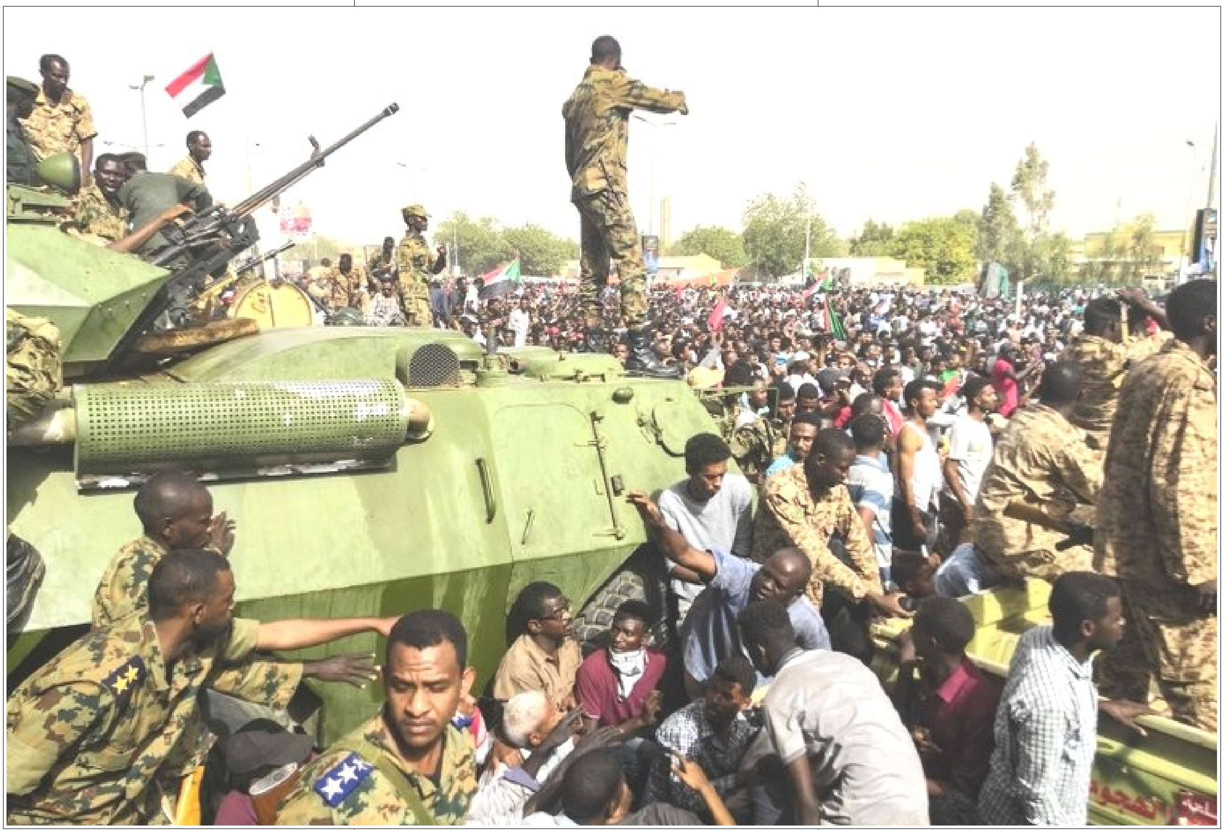
Tüm sorunların eğitimle çözüleceği yanılgısı çok güçlü. Bunun gibi gençlere yaşamlarını iyileştirmenin tek yolu olarak eğitim gösteriliyor ama gerçekte eğitim bu sonuca çok kısıtlı ve onu da çok büyük çabayla ulaştırıyor. İşte sorun buradan başlıyor. (03.09.19)

Uluslararası Gündem

Sudan

Askerler iktidarda kalmaya devam ediyor

Sudan'da 17 Ağustos cumartesi günü ÖDBG (Sivil muhalefet) ve Geçici Askeri Konsey, Hartum'da üç yıllık geçiş dönemini öngören geçici bir anayasa anlaşması imzaladı.

Bu anlaşma ile 5 asker ve 6 sivilin katılımıyla bir yönetim konseyi oluşacak. Bu yürütme organı geçiş dönemini yönetecek ve muhalefetin önerdiği, daha önce Birleşmş Milletler için çalışmış olan iktisatçı Abdullah Hamdok'un başbakanlık görevine gelmesini onaylayacak. Hamdok, bir hükümet oluşturacak ve bu hükümetin savunma ve içişleri bakanı askerler olacak.

Yani aylardan beri askerlerin iktidarına son vermek için yürüyüşlere katılan yüz binlerce insan, 3 Haziran'da başkent Hartum'da askerler ile milislerin katliamlarından kurtulan kitleler, kendilerine ihanet edildiğini görüyor.

Orduya karşı sivil bir muhalefet oluşturan bazı partiler bunu açıkça ifade etti. Örneğin Sudan Komünist Partisine göre, "kurulacak hükümet devrimin ne isteklerini ne de hedeflerini yerine getirebilir."

Aslında şu anda iktidarda olanların en zirvesinde yapılan anlaşmalı geçiş döneminin temel hedefi, askerlerin ve El Beşir döneminde servet edinen küçük bir azınlığın iktidarını sürdürmek.

Askerler değişik baskı güçlerini korumaya devam etmekle kalmayacak her an kitlelere karşı kullanabilecekler.

Ayrıca askerler, eski iktidar partisinin tüm taşınır ve taşınmaz mallarını, emlakını ve banka hesaplarındaki değeri 38 milyar avroya ulaşan servetine el koydukları için hepsini istedikleri gibi kullanacaklar. Tümüne ek olarak NISS isimli Sudan gizli istihbarat örgütünü ve onun geçmişte el attığı ülke ekonominin önemli bölümünü, keyiflerince kullanabilecekler.

Bazı siyasetçiler, Sudanlı kitlelerin mücadelesi sonucu askerlerle iş birliği yaparak elde ettikleri kırıntılarla belki yetinecek. Ancak isyan hareketini başlatan sömürülenlerin, gençlerin ve kadınların, bununla yetinecekleri hiç kesin değil. LO (23.08.19)

Brezilya

Amazon ormanları yanıyor

19 Ağustos günü öğleden sonra, Sao Paulo kenti ve çevresindeki 20 milyonluk nüfusu, kuzeyden gelen rüzgarların getirdiği yangın dumanları kaplayıp kararttı ve siyah yağmurlar yağdı. Amazon ormanları ve onun etrafındaki 2 bin ile 3 bin km'lik bir alanı kaplayan ovalar yanıyordu.

Her yıl kurak mevsimde, Amazon ormanları, ağaçlar kesildiği için yakılıyor. Ormanı işletenler, el değmemiş orman bölgelerindeki değerli ağaçları kesip kaplama işlerinde kullanıyor ve sonra oraları ateşe veriyor. Yangın sonucu biriken küllerle o alanlar gübrelenmiş oluyor. Yangın bittikten sonra maden şirketleri, inek besleyicileri ve şeker kamışı ile soya şirketleri geliyor.

Hiç şüphesiz bu durum, küresel ısınmanın etkisiyle daha fazla kendini hissettiriyor. Bu yılın başından bu yana 75 bin orman yangını çıktı, yani geçen yıla göre %85 artış oldu. Brezilya Gökyüzü Denetim Enstitüsü 25 Ağustos Pazar günü yayınladığı bir raporda 24 saat içerisinde 1.100 yeni yangın yaşandığını duyurdu.

Yangınlar özellikle Brezilya'nın kuzeyini kaplasa da burayla sınırlı kalmıyor. Bolivya'da 500 bin hektar ormanın yanmasına yol açtı. Ek olarak bu iki ülke ve Paraguay sınırlarına yakın olan Pantanal'da da yangınlar var.

Brezilya Başkanı Bolsonaro, yangınlardan sorumlu olmadığını iddia ediyor ama aslında siyaseti ve söylemleri yangınları körüklüyor. Örneğin seçim kampanyası dönemi boyunca sürekli olarak Kızılderililere ayrılan özel bölgelerin ve devlet ormanlarının hiçbir işe yaramadığını tekrarlayarak, Amazonlardaki yer altı ve yer üstü zenginliğinden yararlanılması gerektiğine vurgu yapmıştı. İktidarında, tarım sanayisi tröstlerinin istedikleri gibi davranmalarına hiç şaşmamak gerek.

Mecliste, büyük toprak sahiplerini destekleyen, neredeyse milletvekillerinin yarısını kapsayan bir grup var. Hükümet sürekli olarak onların istekleri doğrultusunda hareket ediyor.

Askeri diktatörlük döneminde 4 milyon km karelik ormanlık alan büyük toprak sahiplerine devredildi ve üstelik onlar için Amazon ormanları içerisinde yollar açılıp Kızılderilileri katlettiler.

Ardından gelen sivil hükümetler de aynı çizgiyi devam ettirip büyük toprak sahiplerinin yasa dışı uygulamalarına göz yumdular ve hatta bazen teşvik etti. Örneğin Lula GDO'lu soya üretimine izin verdi.

Bolsonaro açıkça, büyük toprak sahiplerine tüm yetkiyi vereceğini açıkladı ve konuda sözlerini yerine getiriyor.

Bolsonaro, iktidara geldiği Ocaktan bu yana sürekli olarak, orman tahribatını engelleyebilecek tüm kurumların; Kızılderililerin haklarını savunan Funai'nın, çevre sorunlarıyla ilgilenen İbama'nın, uydularla Amazon ormanlarının denetimini yapan Uzay Araştırmaları Enstitüsünün önünü kesip onlara engel oldu. Sivil Toplum Örgütlerinin tüm yardım ve desteklerini kesip, onları yangın çıkarıp çevreye zarar vermekle suçladı.

Yangınların artışı karşısında gelişen uluslararası protestolar ve ihracatın azalabileceğini gören büyük toprak sahiplerinin tepkileri karşısında Bolsonaro, gerekeni yapacağına dair vaatlerde bulundu.

Yangını söndürmek amacıyla birkaç askeri uçak gönderip, Amazon'da üstlenmiş 43 bin askeri, yangını söndürmek üzere harekete geçirmek için karar aldı. Ancak Genel Kurmay, askerlere yangınlardan sorumlu büyük toprak sahiplerinin tutuklanması, traktör, dev bıçkı gibi araçlara ve aletlere el konulması, mülk sahiplerinin özel komandolarının silahsızlandırılması ve bölgedeki tarım emekçilerinin yangını söndürmek için harekete geçirilmesi emirlerini vermeyecek.

Brezilya devleti, çoğu zaman dünya kereste pazarı, madenler, et sanayi, soya, şeker ve portakal suyu alanında faaliyet gösteren çok uluslu şirketlerden oluşan büyük mülk sahiplerinin devletidir. Ne Bolsonaro ne de dünyadaki emperyalist yöneticiler, ne çevrenin korunması ne de ulusal bağımsızlık iddiasıyla, kapitalist düzenin temel direğini oluşturan bu çıkar çevrelerine karşı yaptırımlar uygulayacak. LO (30.08.19)

Asya

Hong Kong durulmuyor

İki aydan fazla süren seferberlikten sonra, gerileme yok, hatta 18 Ağustosta Hong Kong'da yapılan yeni bir yürüyüşe katılım sayısı 1 milyon 700 bin'e çıktı.

Yerel iktidar başkanı Carrie Lam'a karşı olan muhalifler, tüm tehditlere rağmen, geri adım atmıyor.

İsyan, Hong Kong'da yaşayanların başka ülkelere gönderilmesine olanak sağlayan bir yasa tasarısının gündeme gelmesiyle başladı. 7.4 milyon kişinin yaşadığı Hong Kong'un özel bir konumu var; bölge 1997'de Çin'e devredildi.

Yeni yasa tasarısı 15 Haziran'da geri çekilmesine rağmen eylem devam etti ve şimdi isyancılar, yerel hükümetin genel seçimle belirlenmesini istiyor. Hareketin motor gücünü, özgürlüklerini ve daha genel olarak yaşam biçimini savunan ve bunun Çin rejimi tarafından tehdit edildiğine inanan, başta öğrenciler olmak üzere, küçük burjuvazi oluşturuyor.

Hong Kong, bir Çin koyunda yer alan eski bir Britanya sömürgesi ve çok önemli ticaret ve finans merkezi. Finans sektörü 250 binden fazla kişiyi istihdam ediyor. Hong Kong, Batılı sermaye için hem Çin'e hem de Asya'ya temel giriş kapısı. Diğer yandan Çin sermayesi için dünya pazarına erişme olanağını sağlıyor.

Bölge, Çin kökenliler dahil, milyarderlerin, zengin turistlerin yaşadığı bir yer ve bankacılar, sigorta şirketleri veya emlak zenginleri tarafından yönetiliyor. Ancak Hong Kong, aynı zamanda milyonlarca emekçinin, özellikle finans, bilgisayar alanlarında uzmanların ve lokanta, ticaret ve de inşaat alanlarında en çok sömürülenlerin emeği olmadan var olamaz. Onların aldığı ücret o kadar yetersiz ki normal konutlarda yaşama olanakları yok. Konut fiyatları 15 yıl içerisinde 400 kat arttı. Yüz binlerce emekli veya yoksul bekar, tabut gibi yataklarda veya onlarca kişi daracık konutlarda üst üste ranzalarda uyumak zorunda.

Şu andaki isyan, demokratik haklar temelinde olsa da esas sorun, dünya ekonomik krizinin yol açtığı sosyal eşitsizliklerden kaynaklanıyor. Bu nedenle de Xi Jinping ve Çin yöneticilerinin esas kabusu Hong Kong'daki isyanın hem oradaki hem de özellikle Çin'deki, fabrika kapanışlarından ve ekonomik kötü gidişatından etkilenen emekçi kitlelerine sıçraması. Çin yöneticileri farklı yöntemlerle eylemdeki insanlara göz dağı vermeye çalışıyor.

Önce Triades isimli komandoları kitlelerin üzerine saldılar, polis kitlelere karşı göz yaşartıcı bomba attı ve karşı yürüyüş tertiplemeye çalıştılar. Bir de Hong Kong sınırına yakın Şenzen kentine asker ve zırhlı araç yığdılar; böylece Tianamnen Meydanı'ndaki 1989 katliamı gibi yeni bir katliam yapacakları tehditlerini savuruyorlar.

Bu tehdit gerçekten ciddi olsa da Çinli yöneticiler, gerçekleştirmemeyi tercih ediyor. Hong Kong'da, Britanya'dan kalma ticaret yasaları rejimini devam ettirmek istiyorlar. Çünkü burada geçerli olan dolara bağlı yerel para birimi ve özel vergi rejimi çıkarlarına.

Diğer yandan ABD ve Britanya yöneticileri, eylemcilere karşı sempatileri varmış gibi yapıyor. Avrupa Birliği yöneticileri ise "krize son vermek için … geniş ve kapsamlı bir diyalog" çağrısında bulundu.

Siyasi krizler belirsizlikleri besler ve bundan dolayı işleri için iyi değil. Örneğin 1993 yılına kadar merkezi Hong Kong'da olan HSBC bankasının Britanya'daki hisse senetleri, bir ay içerisinde %13 değer kaybetti, sigorta satışları hareketin başından bu yana %10 ile 20 arasında değer kaybına uğradı.

Fransız Les Echos gazetesinin (ekonomi gazetesi) Hong Kong'da iş yapan Fransız bankacıları için şunları yazdı: "Demokrasi yanlısı açıkça bir tavır koymaları Pekin yetkilileri tarafından iyi karşılanmayabilir (…) ama kendi yerel memurlarına yürüyüşlere katılmayı yasaklamaları onların tepkilerine yol açabilir."

İster Çinli, ister Batılı kapitalist ve onların temsilcileri, eylemlerin en kısa sürede durmasını istiyor. Onların sıradan çıkarlarının savunulmasını istiyorlar ama daha önemlisi, eylemlerin bölgedeki milyonlarca emekçinin, özellikle Çindekilerin, sömürüsü sonucu oluşan barut fıçısının bir kıvılcım sonucu patlamasından korkuyorlar. LO (23.08.19)

Avrupa Birliği göçmenlere karşı savaş açtı

Geçen 15 Haziran'da Uluslararası Göçmen Örgütü, Nijer'in Tenere çölünde 406 göçmenin hayatını kurtardı. Kurtulanlardan biri yaşadıkları faciayı şöyle anlattı: "Çölün yakan güneşi altında hiç suyumuz olmadan ve nereye gittiğimizi bilmeden saatler boyu yürüdük."

Yoksulluktan ve savaştan kaçmak istiyorlardı. Bu inanılmaz maceraya, normal ve güvenli yolun Nijer ordusunun kontrol noktalarıyla sıkı denetim altında olmasından dolayı atıldılar. Örgüt, Nisan 2016'dan bu yana yardım ekipleri sayesinde 20 bin kişiyi kurtardıklarını duyurdu. Ancak çölde kaç kişi öldü?

Mezarlığa dönüşen çölde ölenlerin sayısı belki de Akdeniz'deki göçmen ölümlerinden daha az değil. Bunun nedeni, Avrupa Birliği'nin, Afrika ülkelerine mali yardım yapıp karşılığında, bu ülkelerin siyasi iktidarlardan kendi halklarının celladı olmasını dayatmasıdır.

Çöl, mezarlığa dönüştü

Nijer'de, Agadez'den başlayan ve Libya'ya giden yol, uzun zamandan beri Batı Afrika bölgesindekilerin göç etmek için kullandıkları yoldur. Geçtiğimiz Haziran ayında Uluslararası Göçmen Örgütü'nün kurtardığı insanlar arasında başta Mali, Fil Dişi Sahili ve Gine-Konakri olmak üzere 14 farklı ülke vatandaşları vardı.

Bu yol üzerinden uzun zaman, yüz binlerce göçmen, onlarla birlikte yük ve hayvan, Akdeniz ve Avrupa'ya doğru serbestçe geçip gitti. Ancak bu durum Mayıs 2015'te değişti, çünkü bu tarihte Nijer hükümeti bir yasa çıkararak göçmenlerin bu yoldan geçmesini yasakladı.

Bu karar, Avrupa liderlerinin Malta adasının başkenti Lavaletta'da yaptığı bir zirvede oluşturdukları bir mekanizma ile Avrupa'ya giden göç yolu üzerinde yer alan tüm ülkelerin iktidarlarını satın alabilme olanağı yarattı.

Avrupa Birliği işkencecileri finanse ediyor

Sözü edilen hükümetlere para vaat edildi. "Yasa dışı göçün kaynağını denetlemek" iddiasıyla milyarlarca avroyu bulan Acil Para Fonu oluşturuldu. Bu iddia ile Nijer'e 266 milyon avro verildi. Aslında kitleler bu paranın yüzünü bile göremedi ama orduya pırıl pırıl parlayan yeni askeri araçlar verildi.

Eğitimini Avrupa Birliği'nin üstlendiği ve amacı göçmenlerin peşine düşmek olan yeni, özel kuvvetler birliği oluşturuldu. Bu vesileyle orduya ve polis güçlerine yeni fonlar verildi.

Avrupa'ya göç eden Afrikalıların kullandığı diğer büyük yol ise Eritre ile Somali'den başlayan, Sudan'dan geçen ve Libya ile Mısır'a varan yoldur. Bu bölgedeki ülkelerin yönetimleri, Avrupa liderleri tarafından iğrenç diktatörlükler olarak tarif edildi ve gerçekten doğrudur. Bu liderler, sürekli olarak Uluslar Arası Ceza Mahkemesinde yargılanıyor.

Tüm bunlara rağmen Avrupa Birliği, onlarla ilişkilerini sürdürmekte hiçbir sakınca görmedi. Onarla, himayesi

altında bulunan Batı Afrika ülkeleriyle aynı ilişkiler sürdürerek, göçmenleri durdurmaları için para yardımları yaptı.

Anlaşmalar, Kasım 2014'de Sudan'ın Başkenti Hartum'da oluşturulan "Hartum Süreci" olarak adlandırılan bir çerçevede oluyor.

Aslında Sudan'ın kuzeyindeki Libya'ya giden yolun denetimi, iğrenç bir şana sahip Janjavid diye bilinen özel komando birliklerinin denetimi altında. Bu atlı özel komandolar daha önce Darfur bölgesinde halka karşı terör estirmişti. Onların şefi olan general Hemetti, hiç çekinmeden "Bizler Avrupa için çalışıyoruz" açıklamasını yaptı.

Özel komando birimleri artık atlar yerine otomatik silahlarla donatılmış askeri araçlar kullanıyor. Bu sene başında, kötüleşen yasalarından ötürü iktidara isyan eden Sudan halkını katlettiler ve şimdi sınır bölgesinde göçmenlere eziyet ediyorlar.

Sudan ordusu sınır boyunca, özellikle Eritre sınırı boyunca, göçmenleri, içine döştüklerinde dışarıya çıkması mümkün kamplara tıkıyor. Böylece Avrupa Birliği açısından göçmenler, artık kesinlikle Akdeniz kıyılarına ulaşabilme olanağı kalmayan insanlar oluyor.

Sudan sınırları içerisinde ülkenin her ulaşım noktası göçmenler için sıkı denetim yerleridir ve neredeyse her denetim noktasını aşabilmek için kaçakçılara haraç vermek zorundalar. Kaçakçıların çoğunluğu Sudan ordusunun generalleri.

Avrupa Birliği, Eritre'de de boş durmuyor. Eskiden bu ülkeyi terörist örgütleri destekleme suçlayan Avrupa Birliği, şimdi kendi insanlarını kendi ülkesinde kamplara tıkması için yardım yapıyor. Eritre küçük bir ülke olmasına rağmen Avrupa'ya gelen göçmenlerin önemli bir kısmı buradan. Çünkü ülkedeki genç erkekler, askere alınıyor ve süresiz olarak askerde tutulabiliyorlar, askerde işkencelere tabi tutulabiliyorlar. Kadınlar, cinsel istismara uğruyor.

Avrupa hükümetlerinin cani siyaseti

Avrupa Birliği'nin bu ülkelere dağıttığı paranın önemli bir kısmı, bu transit ülkelerde göçmen kampları oluşturmak için kullanılıyor. Kamplar zaman içerisinde devasa boyutlara ulaştı. İlk transit ülkelerden geçtikten sonra yakalanan göçmenleri buralara tıkıyorlar.

İşte Etiyopya'nın durumu tam böyle: Sudan'dan, Güney Sudan'dan, Eritre veya Somali'den gelen 900 bin göçmen kamplara yerleştirildi. Örneğin ülkenin güneyinde Dolo odo bölgesinde 5 farklı göçmen kampında bulunan Somali kaynaklı 219 bin göçmen var.

Avrupa Birliği bir yandan göçmenlere kapılarını kapatıyor, diğer yandan yoksul ülkelere göçmenleri kendi ülkelerinde barındırmalarını dayatıyor.

Avrupa Birliği'nin, Akdeniz sahilleri ile göçmenlerin kendi ülkeleri arasındaki binlerce km'lik yol üzerlerinde oluşturduğu tüm engellere rağmen bazı göçmenler, bin bir cefa çektikten, binlerce defa ölüm ve eziyetle karşı karşıya kaldıktan sonra bile tüm engelleri aşabiliyor.

Akdeniz'e ulaşsalar bile yine sonuçta aynı siyasi engelle karşılaşıyorlar. Örneğin Avrupa Birliği'nin donattığı Libya sahil güvenlik güçleri, denizde yakaladıkları göçmenleri milis güçlere teslim ediyor ve milisler aldıkları göçmenleri köle yapıyor.

Avrupa Birliği hükümetleri, bu canice siyasetlerini uygulayabilmek için kendi halkını satmaya hazır olan Afrika liderlerinin suç ortaklığından yararlanıyor.

Genellikle en büyük eşkıyalar, demokrat olduklarını, medeniyeti savunduklarını iddia eden, konferanslar boyu insan hakları üzerine dersler veren Avrupalı liderlerdir. Bu liderlerin yaptığı, milyarlarca avro harcayıp tüm bir kıta ölçeğinde barbarlığı planlayıp uygululamaktır. LO (30.08.2019)

G 7 zirvesi: Dünyayı yöneten eşkıyaların zirvesi

Milyonlarca avro harcandı, on binlerce polis ve jandarma seferber edilerek Biarritz kenti ve çevresi ablukaya alındı… G7'nin kolluk güçleri kullanıldı ve bolca para harcandı. Dünyanın en güçlü 7 ülkesinin, dahası yalanların ve iki yüzlülüklerin zirvesi oldu!

Bu yöneticiler, uluslararası toplantıları kamuoyunda öne çıkmak için kullanıyor. Örneğin Macron, tüm gücünü seferber etti! Medyada öne çıkıp çok önemli biri havalarına girip Amazon yangınından ve kirlenme tehlikesiyle karşı karşıya olan okyanusları kurtarma numaraları yaptı.

Esas hedefi gelecek seçim olan zenginlerin başkanı kendine "çevreci" süsü vermeye çalışıyor. Bu numaraları yaparken hükümeti, dünyanın dört bir tarafında çevre kirlenmelerine yol açan Total petrol şirketinin çıkarlarını savunuyor.

Fransa'da ve Brezilya'da son dönemdeki bazı skandallarda görüldüğü gibi kimya, gıda veya başka sanayi alanlarındaki çıkarlarına darbe vurulmasın diye patronların çıkarlarına öncelik tanıyarak gerekli sağlık önlemlerini almıyorlar.

Macron, bakanları ve de emperyalist devletlerin tüm yöneticileri her şeyden önce kapitalist grupların çıkarlarını savunuyor, hiçbir şekilde onlara zarar verecek önlemleri almıyor.

Zirve süresince tüm dünya televizyonlarının önüne çıkan devlet başkanlarının ekonomik kriz, ticaret savaşları, ekonomik durgunluk tehditleri, çevre kirliliği, küresel ısınma gibi konularla ilgilenmesi gerekirdi ancak şov yapmakla yetindiler. Bir defa daha istediklerinde bile, düzenlerinin yol açtığı tahribata karşı çözüm getirmekten aciz olduklarını açıkça ortaya koydular.

Onlar, halkların sömürülmesi ve dünya zenginliklerinin talanı temelindeki dünya ekonomik düzeninin eşkıya başları. Onlar, her geçen gün daha eşitsiz ve daha çalkantılı bir sosyal düzeni beraberce savunuyor ama diğer yandan her biri gittikçe büyüyen kriz ortamında kendi öz kapitalistlerinin çıkarlarını öne çıkarmaya çalışıyor.

Trump'ın kaba ve sinik tutumu, ABD'nin kendi gücünü, kaba kuvvete dayanarak, açıkça çıkarlarını dayatmak için nasıl kullandığı gösterirken, aynı zamanda güç dengesine dayanan emperyalist düzendaki ilişkilerin gerçek yüzünü de gösteriyor.

Ne kapitalistler ne de onların hizmetinde olan devletler, ekonominin gün be gün kriz batağına yuvarlanmasını engelleyebilmekten aciz. Bu toplum düzeni, üretim araçlarının ve bankaların özel mülkiyeti üzerinde yükseliyor ve her kapitalist kişisel isteğine göre elindeki sermayeyi en çok kâr getirecek şekilde kullanıyor.

Kapitalistler kârı güvence altına almak için topluca tensikatlara başvurdu, sömürüyü artırdı. Mali spekülasyon daha kazançlı olduğu için yatırım yerine spekülasyonu tercih ettiler.

Ekonomi artık kağıttan saraya dönüştü ve her an bir panik nedeniyle aniden çökebilir. Küçük bir azınlığın kârında tırmanma oldu ama her yerde işsizlik ve eşitsizlik zirve yaptı, bazı bölgelerde geri kalmışlık devam etti. Ekonomik krizlerin, çevre krizlerinin tehdidi her geçen gün büyüyerek artıyor. Bu ortamda G7 liderlerinin yaptığı komedi, gerçekten daha gülünç oluyor.

Büyük kapitalist grupları toplumsallaştırmak şartıyla, kitlelerin ekonomiyi denetimleri altına almaları, ekonomnin karmaşık işleyişine son vermeleri mümkün. Çevreye zarar vermeden kitlelerin büyük çoğunluğunun çıkarlarını savunmak amacıyla ekonomik faaliyetleri demokratik bir şekilde düzenlemek de elbette mümkündür…

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.